

Ако се сдобие с обувка, носена от някое момиче, можете да опустошите сърцето ѝ, стига да я поносите близо до своето. Или я вържете над леглото си и я напълнете с листа от седефче.

През ноември 1889 г. мнозина вестникари се занимаваха с въпроса, защо един шотландски полицаи заровил ботушите на убит човек. Беше прието, че го е сторил поради някакво суеверие, но естеството на суеверието остана неизвестно. Без съмнение то произхожда от древния северен обичай умрелите винаги да се изгарят с обувките, защото когато пристигне на онзи свят, умрелият ще трябва да прекоси обширни горящи равнини, преди да се добере до крайния пункт, бил той Валхала или мрачният дом на Хел; и за да предпазят нозете му от огъня, неговите приятели му връзвали „адските обувки“! Били предприемани и други мерки: в сагата на Олоф Тригвасен се казва, че един владетел бил снабден дори с крава; а викингите били заравяни с корабите си, за да продължат да пиратстват „во веки веков“.

Възможно е суеверието с погребването на обувките да е съхранено в Англия. Преди около седемнайсет години авторът беше чул един стар циганин да казва, че когато друг циганин бил „rûvado“ или „заравян“, в гроба му слагали чифт здрави обувки. Причината не ми беше разкрита; вероятно не му е била известна. Често такива обичаи оцеляват и след като първопричината им бъде забравена, и то само поради предубеждението, че добрият или лошият късмет съпътстват спазването или пренебрегването им. Изминаха много години от публикуването на една статия за обувките в списание „Инглиш магазин“, в която авторът ѝ твърдеше, че „според арийските предания по-голямата част от пътя от земята на живите към земята на мъртвите минава през блата и обширни тресавища, обрасли с прещип и тръни. И тъй като умрелите не могат да ги прекосят боси, чифт обувки се поставят до тях в гроба“.

Още отколе в много страни обувките са символ на живота,